Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
prezentate la 21 decembrie 2016[1]

Cauza C-696/15 P

Republica Cehă
împotriva

Comisiei Europene

„Recurs – Transporturi – Directiva 2010/40/UE – Implementarea sistemelor de transport inteligente în domeniul transportului rutier – Delegare de competențe în favoarea Comisiei Europene – Regulamentul delegat (UE) nr. 885/2013 – Furnizarea de servicii de informații referitoare la locuri de parcare sigure și securizate pentru camioane și vehicule comerciale – Regulamentul delegat (UE) nr. 886/2013 – Date și proceduri pentru furnizarea către utilizatori, în mod gratuit, a unor informații minime universale în materie de trafic, referitoare la siguranța rutieră – Pretinsă depășire de către Comisie a limitelor delegării de competențe”

I – Introducere

1. Prin recursul formulat, Republica Cehă solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 8 octombrie 2015, Republica Cehă/Comisia[2], prin care acesta a respins cele două acțiuni ale sale având ca obiect anularea Regulamentelor delegate (UE) nr. 885/2013[3] și (UE) nr. 886/2013[4], adoptate de Comisia Europeană (denumite în continuare, împreună, „regulamentele în litigiu”) în vederea completării Directivei 2010/40/UE[5] privind sistemele de transport inteligente (denumite în continuare „STI”) în domeniul transportului rutier.

2. Propunem Curții să respingă acest recurs, pentru motivele prezentate în continuare.

1 Limba originală: franceza.

2 T-659/13 și T-660/13, nepublicată, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2015:771.

3 Regulamentul Comisiei din 15 mai 2013 de completare a Directivei 2010/40 (Directiva „STI”) în ceea ce privește furnizarea de servicii de informații referitoare la locuri de parcare sigure și securizate pentru camioane și vehicule comerciale (JO 2013, L 247, p. 1).

4 Regulamentul Comisiei din 15 mai 2013 de completare a Directivei 2010/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește datele și procedurile pentru furnizarea către utilizatori, în mod gratuit, atunci când este posibil, a unor informații minime universale în materie de trafic referitoare la siguranța rutieră (JO 2013, L 247, p. 6).

5 Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 7 iulie 2010 privind cadrul pentru implementarea sistemelor de transport inteligente în domeniul transportului rutier și pentru interfețele cu alte moduri de transport (JO 2010, L 207, p. 1).

II – Cadrul legislativ

A – Directiva 2010/40

3. Considerentele (3), (7) și (18) ale Directivei 2010/40 precizează:

„(3) [STI] sunt aplicații avansate care, fără a fi dotate cu inteligență propriu-zisă, vizează să ofere servicii inovatoare privind modurile de transport și gestionarea traficului și să permită diferiților utilizatori să fie mai bine informați și să utilizeze rețelele de transport într-un mod mai sigur, mai coordonat și mai «inteligent».

(7) Pentru a asigura implementarea coordonată și efectivă a STI în întreaga Uniune, ar trebui introduse o serie de specificații, inclusiv standarde, după caz, care să stabilească dispoziții și proceduri mai detaliate. Înaintea adoptării oricăror specificații, Comisia ar trebui să evalueze conformitatea acestora cu anumite principii, definite în anexa II. Într-o primă fază, ar trebui acordată prioritate celor patru domenii principale de dezvoltare și implementare a STI. […]

(18) Principalele părți interesate, printre care furnizori de servicii STI, asociații ale utilizatorilor de STI, operatori de transport și de instalații, reprezentanți ai industriei prelucrătoare, parteneri sociali, asociații profesionale și autorități locale, ar trebui să aibă posibilitatea de a oferi consultanță Comisiei cu privire la aspectele comerciale și tehnice ale implementării STI în Uniune. În acest scop Comisia, asigurând o cooperare strânsă cu părțile interesate și cu statele membre, ar trebui să înființeze un grup consultativ pentru STI. […]”

4. Articolul 4 punctele 1 și 17 din Directiva 2010/40 cuprinde următoarele definiții:

„1. [STI] înseamnă sisteme în cadrul cărora se aplică tehnologii ale informației și comunicațiilor în domeniul transportului rutier, inclusiv infrastructură, vehicule și utilizatori, în gestionarea traficului și gestionarea mobilității, precum și pentru interfețe cu alte moduri de transport;

17. «specificație» înseamnă o măsură obligatorie prin care sunt stabilite dispoziții cuprinzând cerințe, proceduri și orice alte norme relevante”.

5. Articolul 5 din această directivă, intitulat „Implementarea STI”, prevede:

„(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că specificațiile adoptate de Comisie în conformitate cu articolul 6 se aplică serviciilor și aplicațiilor STI, în momentul implementării acestora, în conformitate cu principiile prevăzute în anexa II. Aceasta nu aduce atingere dreptului fiecărui stat membru de a decide cu privire la implementarea unor astfel de aplicații și servicii pe teritoriul său. Acest drept nu aduce atingere niciunui act legislativ adoptat în temeiul articolului 6 alineatul (2) al doilea paragraf.

[…]”

6. Articolul 6 din Directiva 2010/40, intitulat „Specificații”, prevede:

„(1) Comisia adoptă mai întâi specificațiile necesare pentru a asigura compatibilitatea, interoperabilitatea și continuitatea implementării și utilizării operaționale a STI pentru acțiunile prioritare.

(2) Comisia are drept obiectiv adoptarea specificațiilor pentru una sau mai multe dintre acțiunile prioritare până la 27 februarie 2013.

După caz, în termen de cel mult 12 luni de la adoptarea specificațiilor necesare pentru o acțiune prioritară și după realizarea unei evaluări a impactului cuprinzând o analiză costuri/beneficii, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului o propunere în conformitate cu articolul 294 [TFUE], privind implementarea acestei acțiuni prioritare.

(3) Odată stabilite specificațiile necesare pentru acțiunile prioritare, Comisia adoptă specificații care să asigure compatibilitatea, interoperabilitatea și continuitatea implementării și utilizării operaționale a STI pentru alte acțiuni din domeniile prioritare.

(4) În cazul în care acest lucru este relevant și în funcție de domeniul acoperit de specificație, specificația include unul sau mai multe dintre următoarele tipuri de dispoziții:

(a) dispoziții funcționale care descriu rolul diferitelor părți interesate și fluxul de informații schimbate între acestea;

(b) dispoziții tehnice care furnizează mijloacele tehnice pentru îndeplinirea dispozițiilor funcționale;

(c) dispoziții organizatorice care descriu obligațiile procedurale ale diferitelor părți interesate;

(d) dispoziții referitoare la servicii care descriu diferitele niveluri ale serviciilor și conținutul acestora pentru aplicațiile și serviciile STI.

(5) Fără a aduce atingere procedurilor în temeiul Directivei 98/34/CE, specificațiile stipulează, acolo unde este cazul, condițiile în care statele membre pot să stabilească norme suplimentare privind furnizarea de servicii STI pe întreg teritoriul lor sau pe o parte a acestuia, după ce notifică acest lucru Comisiei și cu condiția ca aceste norme să nu împiedice interoperabilitatea.

(6) După caz, specificațiile se bazează pe oricare dintre standardele prevăzute la articolul 8.

După caz, specificațiile asigură evaluarea conformității în conformitate cu Decizia nr. 768/2008/CE.

Specificațiile respectă principiile enunțate în anexa II.

(7) Comisia realizează o evaluare a impactului, inclusiv o analiză costuri/beneficii, înainte de adoptarea specificațiilor.”

7. Articolul 7 din Directiva 2010/40, intitulat „Acte delegate”, prevede:

„(1) Comisia poate adopta acte delegate, în conformitate cu articolul 290 [TFUE], în ceea ce privește specificațiile. La adoptarea actelor delegate, Comisia acționează în conformitate cu dispozițiile relevante din prezenta directivă, în special cu articolul 6 și cu anexa II.

(2) Pentru fiecare dintre acțiunile prioritare se adoptă un act delegat separat.

[…]”

B – Regulamentul delegat nr. 885/2013

8. Potrivit articolului 1, Regulamentul delegat nr. 885/2013 „stabilește specificațiile necesare pentru a asigura compatibilitatea, interoperabilitatea și continuitatea implementării și utilizării operaționale a serviciilor de informații referitoare la locuri de parcare sigure și securizate pentru camioane și vehicule comerciale la nivelul Uniunii, în conformitate cu Directiva [2010/40]”.

9. Articolul 3 din Regulamentul delegat nr. 885/2013, care se referă la cerințele privind furnizarea serviciilor de informații, prevede:

„(1) Statele membre desemnează zone unde condițiile de trafic și de securitate necesită implementarea de servicii de informații referitoare la locuri de parcare sigure și securizate.

De asemenea, statele membre definesc zone prioritare unde vor fi furnizate informații dinamice.

(2) Furnizarea serviciilor de informații trebuie să respecte cerințele articolelor 4-7.”

10. Articolul 8 din Regulamentul delegat nr. 885/2013, intitulat „Evaluarea conformității cu cerințele”, prevede:

„(1) Statele membre desemnează un organism național competent pentru a evalua dacă furnizorii de servicii, operatorii de parcări și operatorii rutieri îndeplinesc cerințele stabilite la articolele 4-7. Organismul respectiv trebuie să fie imparțial și independent față de aceștia.

Două sau mai multe state membre pot desemna un organism regional competent comun care să evalueze conformitatea cu cerințele respective pe teritoriile lor.

Organismul desemnat este notificat de către statele membre Comisiei.

(2) Toți furnizorii de servicii transmit organismelor desemnate o declarație cu privire la conformitatea lor cu cerințele prevăzute la articolele 4-7.

[…]

(3) Organismele desemnate inspectează aleatoriu corectitudinea declarațiilor mai multor furnizori de servicii și operatori de parcări publici și privați și solicită demonstrarea conformității cu cerințele articolelor 4-7.

Calitatea serviciului poate fi evaluată și cu ajutorul observațiilor generate de utilizatori.

În fiecare an, organismele desemnate prezintă autorităților naționale competente un raport cu privire la declarațiile transmise, precum și la rezultatele inspecțiilor lor aleatorii.”

C – Regulamentul delegat nr. 886/2013

11. Potrivit articolului 1, Regulamentul delegat nr. 886/2013 „stabilește specificațiile necesare pentru a asigura compatibilitatea, interoperabilitatea și continuitatea implementării și utilizării operaționale a datelor și procedurilor pentru furnizarea către utilizatori, la nivelul Uniunii, în mod gratuit, atunci când este posibil, a unor informații minime universale în materie de trafic referitoare la siguranța rutieră, în conformitate cu Directiva [2010/40]”.

12. Articolul 5 din Regulamentul delegat nr. 886/2013, referitor la furnizarea serviciului de informații, prevede:

„(1) Statele membre desemnează secțiunile din rețeaua rutieră transeuropeană unde condițiile de trafic și de siguranță necesită implementarea serviciului de informații în materie de trafic legate de siguranța rutieră.

Ele informează Comisia cu privire la aceste secțiuni de drum.

(2) Furnizarea serviciului de informații trebuie să îndeplinească cerințele stabilite la articolele 6-8.”

13. Articolul 9 din Regulamentul delegat nr. 886/2013, intitulat „Evaluarea conformității cu cerințele”, prevede:

„(1) Statele membre desemnează un organism național competent imparțial și independent care să evalueze dacă operatorii rutieri, furnizorii de servicii și societățile de radiodifuziune specializate în informații rutiere din sectorul public și privat respectă cerințele articolelor 3-8. Două sau mai multe state membre pot desemna un organism competent comun care să evalueze conformitatea cu aceste cerințe pe teritoriile lor.

Organismele naționale sunt notificate Comisiei de către statele membre.

(2) Operatorii rutieri, furnizorii de servicii și societățile de radiodifuziune specializate în informații rutiere din sectorul public și privat transmit organismelor naționale desemnate datele lor de identificare și o descriere a serviciului de informații pe care îl furnizează, precum și o declarație de conformitate cu cerințele articolelor 3-8.

[…]

(3) Organismele naționale desemnate inspectează în mod aleatoriu corectitudinea declarațiilor unui număr de operatori rutieri, furnizori de servicii și societăți de radiodifuziune specializate în informații rutiere din sectorul public și privat și solicită dovada conformității cu cerințele articolelor 3-8.

În fiecare an, organismele naționale desemnate transmit autorităților naționale un raport cu privire la declarațiile primite și la rezultatele inspecțiilor lor aleatorii.”

III – Hotărârea atacată

14. Prin cererile introductive depuse la grefa Tribunalului la 12 decembrie 2013, Republica Cehă a formulat două acțiuni având ca obiect anularea regulamentelor în litigiu.

15. În susținerea acestor acțiuni în anulare, Republica Cehă a invocat trei motive. Primul motiv era întemeiat pe încălcarea articolului 7 alineatul (1) din Directiva 2010/40 coroborat cu articolul 5 alineatul (1) și cu articolul 6 din această directivă în măsura în care, adoptând regulamentele în litigiu, Comisia a depășit limitele abilitării prevăzute de aceste dispoziții. Al doilea motiv era întemeiat pe încălcarea articolului 290 TFUE în măsura în care, adoptând regulamentele în litigiu, Comisia a depășit limitele competenței sale de a adopta acte delegate fără caracter legislativ, prevăzută la acest articol. Al treilea motiv era întemeiat pe încălcarea articolului 13 alineatul (2) TUE în măsura în care, adoptând regulamentele în litigiu, Comisia a depășit limitele atribuțiilor care îi sunt conferite prin tratate.

16. Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins fiecare dintre aceste motive și, prin urmare, cele două acțiuni în totalitate.

IV – Concluziile părților în fața Curții

17. Cu titlu principal, Republica Cehă solicită Curții:

– anularea hotărârii atacate;

– anularea regulamentelor în litigiu în totalitate și

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

18. Cu titlu subsidiar, Republica Cehă solicită Curții:

– anularea hotărârii atacate;

– anularea articolului 3 alineatul (1), a articolului 8 și a articolului 9 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul delegat nr. 885/2013, precum și a articolului 5 alineatul (1), a articolului 9 și a articolului 10 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul delegat nr. 886/2013 și

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

19. Comisia solicită Curții:

– respingerea recursului și

– obligarea Republicii Cehe la plata cheltuielilor de judecată.

V – Analiză

20. În susținerea recursului, Republica Cehă invocă trei motive, pe care le vom examina succesiv în continuare.

A – Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea principiului securității juridice

21. Prin intermediul primului motiv, Republica Cehă arată că Tribunalul a încălcat principiul securității juridice considerând, la punctele 39-43 din hotărârea atacată, că regulamentele în litigiu nu prevăd o obligație pentru statele membre de a implementa aplicațiile și serviciile STI pe teritoriul lor.

22. Aceste puncte din hotărârea atacată privesc examinarea de către Tribunal a primului aspect al primului motiv de anulare invocat de Republica Cehă. Aceasta din urmă a susținut că Comisia a depășit limitele abilitării conferite de Directiva 2010/40 prin faptul că a impus, în regulamentele în litigiu, o obligație de implementare a aplicațiilor și a serviciilor STI, în condițiile în care articolul 5 alineatul (1) din această directivă acorda statelor membre competența de a decide cu privire la o astfel de implementare. Tribunalul a respins acest aspect pentru motivul că regulamentele în litigiu nu impuneau o astfel de obligație de implementare, contrar susținerilor Republicii Cehe.

23. Republica Cehă amintește jurisprudența Curții potrivit căreia principiul securității juridice impune ca normele de drept al Uniunii să fie clare, precise și previzibile în privința efectelor lor, astfel încât persoanele interesate să se poată orienta în situații și în raporturi juridice care sunt guvernate de ordinea juridică a Uniunii [6].

24. Aceasta invocă trei argumente pentru a demonstra existența unei încălcări a acestui principiu, la punctele 39-43 din hotărârea atacată.

25. În primul rând, ar reieși din regulamentele în litigiu că acestea trebuie aplicate în toate statele membre, contrar celor statuate de Tribunal. În particular, aceste regulamente ar cuprinde dispoziția clasică referitoare la caracterul obligatoriu al tuturor elementelor lor și la aplicabilitatea lor directă în toate statele membre. În plus, expunerile de motive ale Comisiei referitoare la regulamentele

6 Hotărârea din 12 februarie 2015, Parlamentul/Consiliul (C-48/14, EU:C:2015:91, punctul 45 și jurisprudența citată).

menționate[7] ar indica că Comisia urmărea să impună o obligație de implementare a aplicațiilor și a serviciilor STI în toate statele membre. În consecință, concluzia Tribunalului privind inaplicabilitatea regulamentelor în litigiu în statele membre care nu au procedat la această implementare ar fi contrară textului acestora și intenției Comisiei la momentul adoptării acestora.

26. Apreciem că acest argument trebuie respins ca nefondat. Pe de o parte, astfel cum a subliniat Comisia, regulamentele în litigiu nu includ nicio dispoziție care să prevadă în mod explicit o astfel de obligație de implementare.

27. Pe de altă parte, se poate deduce din articolul 1 din fiecare dintre aceste regulamente și din articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2010/40 că acestea se aplică într-un stat membru doar în cazul în care acesta a decis să procedeze la implementarea aplicațiilor sau a serviciilor STI.

28. Astfel, fiecare dintre regulamentele menționate prevede, la articolul 1, că acesta stabilește anumite specificații „în conformitate cu Directiva [2010/40]”. Or, articolul 5 alineatul (1) din această directivă prevede că obligația care revine statelor membre de a lua măsurile necesare în vederea aplicării specificațiilor adoptate de Comisie „nu aduce atingere dreptului fiecărui stat membru de a decide cu privire la implementarea [aplicațiilor și serviciilor STI] pe teritoriul său”.

29. Rezultă din interpretarea coroborată a acestor dispoziții că regulamentele în litigiu prevăd anumite specificații, fără a repune totuși în discuție dreptul fiecărui stat membru de a decide cu privire la implementarea aplicațiilor și a serviciilor STI pe teritoriul lor. Mai precizăm că aceste regulamente completează Directiva 2010/40, astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 40 din hotărârea atacată, și nu conțin nicio dispoziție care să modifice domeniul de aplicare al articolului 5 alineatul (1) din această directivă, cum a subliniat de asemenea în mod întemeiat Tribunalul la punctul 41 din această hotărâre.

30. Nu considerăm necesară examinarea expunerilor de motive referitoare la regulamentele în litigiu, în condițiile în care conținutul dispozițiilor menționate anterior reiese în mod univoc din textul lor.

31. Cu titlu subsidiar, arătăm totuși că aceste expuneri de motive cuprind o comparație a mai multor scenarii care presupun implementarea aplicațiilor și serviciilor STI în unele sau în toate statele membre. Desigur, în fiecare dintre expunerile de motive amintite, Comisia concluzionează, la sfârșitul unei analize comparate a costurilor și a beneficiilor acestor scenarii, că o implementare în toate statele membre ar fi preferabilă. Totuși, niciun element nu sugerează că acest scenariu este cel pus în aplicare efectiv în propunerile de regulament prezentate de Comisie. În această privință, expunerea de motive referitoare la Regulamentul delegat nr. 886/2013 precizează că „Directiva [2010/40] prevede șase acțiuni prioritare pentru adoptarea de specificații și, *dacă este cazul*, implementarea lor obligatorie”[8]. Ni se pare că această precizare indică faptul că Comisia nu avea intenția de a impune o obligație de implementare la adoptarea acestui regulament.

32. Prin urmare, considerăm că nu se poate deduce din expunerile de motive referitoare la regulamentele în litigiu că Comisia avea intenția să impună statelor membre o obligație de implementare prin adoptarea acestor regulamente.

33. Rezultă din cele ce precedă că Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a decis, la punctele 39-43 din hotărârea atacată, că regulamentele în litigiu nu impun statelor membre o obligație de implementare a aplicațiilor sau a serviciilor STI.

7 Expunerea de motive a Comisiei din 15 mai 2013 referitoare la Regulamentul delegat nr. 885/2013 [C(2013) 2549 final] și Expunerea de motive a Comisiei din 15 mai 2013 referitoare la Regulamentul delegat nr. 886/2013 [C(2013) 2550 final].

8 Expunerea de motive a Comisiei din 15 mai 2013 referitoare la Regulamentul delegat nr. 886/2013 [C(2013) 2550 final, p. 3] (italice adăugate de noi).

34. În al doilea rând, Republica Cehă critică punctul 40 din hotărârea atacată în măsura în care Tribunalul ar fi considerat în mod eronat că inaplicabilitatea regulamentelor în litigiu în unele state membre nu trebuia să fie indicată în mod expres în aceste regulamente, pentru motivul că inaplicabilitatea amintită decurge din Directiva 2010/40. În acest mod, Tribunalul ar fi considerat că aplicabilitatea actelor delegate trebuie să fie dedusă nu în temeiul textului acestora, ci în temeiul interpretării actului legislativ de bază.

35. Republica Cehă adaugă că conținutul explicit al unui act delegat care este contrar actului legislativ de bază nu poate fi corectat printr-o interpretare a actului delegat în conformitate cu actul legislativ de bază. O astfel de interpretare conformă nu ar fi posibilă decât în cazul în care aceasta nu este *contra legem*, adică atunci când textul juridic de rang inferior permite o astfel de interpretare.

36. Considerăm că Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept la punctul 40 din hotărârea atacată prin faptul că a considerat că regulamentele în litigiu trebuie interpretate în lumina actului de bază reprezentat de Directiva 2010/40. Această metodă de interpretare decurge, în opinia noastră, din raporturile dintre actul legislativ de bază care prevede în special elementele esențiale ale cadrului legislativ și actul delegat prin care Comisia poate completa sau modifica anumite elemente neesențiale ale acestui act legislativ în temeiul articolului 290 TFUE. Curtea a avut deja ocazia de a preciza, în această privință, că atribuirea unei competențe delegate urmărește adoptarea unor norme care se înscriu în cadrul de reglementare definit de actul legislativ de bază[9]. Cu titlu de exemplu, în cadrul prezentei cauze este evident că noțiunea „specificație”, utilizată în regulamentele în litigiu, trebuie să fie interpretată în lumina definiției date la articolul 4 punctul 17 din Directiva 2010/40[10].

37. În plus, Tribunalul nu a procedat la o interpretare *contra legem* a regulamentelor în litigiu, întrucât din niciuna dintre dispozițiile respective nu se poate deduce că aceste regulamente ar impune statelor membre o obligație de implementare a aplicațiilor sau a serviciilor STI[11].

38. În al treilea rând, Republica Cehă susține că hotărârea atacată ar așeza statele membre într-o poziție juridică incertă atunci când aplică un act delegat, întrucât nu se pot baza pe dispozițiile exprese ale acestui act pentru a stabili dispozițiile care le sunt aplicabile și obligațiile care decurg din acestea. În practică, statele membre ar fi astfel constrânse să introducă o acțiune în anulare în termenul prevăzut la articolul 263 TFUE în cazul în care din dispozițiile actului delegat reiese că domeniul său de aplicare depășește ceea ce este prevăzut de actul legislativ de bază. Astfel, în lipsa unei asemenea acțiuni în anulare, statele membre ar pierde posibilitatea de a invoca nelegalitatea actului delegat în cazul unei proceduri în constatarea neîndeplinirii obligațiilor inițiate de Comisie în temeiul articolului 258 TFUE[12].

39. Acest argument trebuie respins întrucât se întemeiază din nou pe premisa eronată potrivit căreia dispozițiile regulamentelor în litigiu ar impune statelor membre o obligație de implementare contrară articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2010/40[13].

40. Adăugăm că revine statelor membre sarcina de a aprecia dacă domeniul de aplicare al unui act delegat depășește ceea ce este prevăzut de actul legislativ de bază și, dacă este cazul, de a formula o acțiune în anulare în termenul prevăzut la articolul 263 TFUE. Această obligație, care rezultă din organizarea căilor de atac în fața instanței Uniunii, nu poate fi considerată o încălcare a principiului securității juridice, astfel cum este interpretat de Curte[14].

9 Hotărârea din 17 martie 2016, Parlamentul European/Comisia (C-286/14, EU:C:2016:183, punctul 30 și jurisprudența citată).

10 Cu titlu de exemplu, Curtea a procedat la o astfel de interpretare în lumina actului de bază în Hotărârea din 3 aprilie 2014, Rätzke (C-319/13, EU:C:2014:210, punctele 33 și 34).

11 A se vedea punctele 26-29 din prezentele concluzii.

12 Hotărârea din 18 octombrie 2012, Comisia/Republica Cehă (C-37/11, EU:C:2012:640, punctele 46-48).

13 A se vedea punctele 26-29 din prezentele concluzii.

14 A se vedea punctul 23 din prezentele concluzii.

41. Întrucât Republica Cehă nu a invocat niciun alt argument pentru a demonstra existența unei încălcări a principiului securității juridice, primul motiv trebuie respins ca nefondat.

B – Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 13 alineatul (2) TUE coroborat cu articolul 290 TFUE

42. Prin intermediul celui de al doilea motiv, Republica Cehă susține că Tribunalul a încălcat articolul 13 alineatul (2) TUE și articolul 290 TFUE prin faptul că a statuat la punctul 63 din hotărârea atacată că, atunci când adoptă acte delegate, Comisia nu este limitată de conținutul expres al abilitării, astfel cum este stabilit de actul legislativ de bază.

43. Această pretinsă eroare de drept ar afecta examinarea, la punctele 45-63 din hotărârea atacată, a celui de al doilea aspect al primului motiv de anulare, la finalul căreia Tribunalul a concluzionat că Comisia nu a depășit competențele care îi sunt conferite de Directiva 2010/40 prin faptul că a obligat statele membre să desemneze un organism de control imparțial și independent însărcinat să asigure respectarea cerințelor impuse de regulamentele în litigiu.

44. Potrivit Republicii Cehe, abilitarea conferită Comisiei la articolul 290 TFUE, de a adopta acte fără caracter legislativ cu domeniu de aplicare general ar constitui o excepție de la norma generală de la articolul 13 alineatul (2) TUE, care ar trebui, în consecință, interpretată în sens strict. Comisia apreciază, la rândul său, că posibilitatea de a acorda o competență delegată nu constituie o excepție de strictă interpretare, ci o competență de rang constituțional conferită legiuitorului de articolul 290 TFUE.

45. Totuși, nu este necesară soluționarea acestei probleme teoretice pentru a respinge cele cinci argumente invocate de Republica Cehă în susținerea celui de al doilea motiv.

46. În primul rând, Tribunalul ar fi considerat în mod eronat, la punctul 58 din hotărârea atacată, că abilitarea acordată Comisiei de a adopta acte delegate nu se limitează la aspectele specificate în mod expres la articolul 6 din Directiva 2010/40, ci poate viza de asemenea punerea în aplicare a oricărei alte dispoziții a acestei directive. Potrivit Republicii Cehe, abilitarea prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2010/40 ar trebui să facă obiectul unei interpretări stricte, în sensul că se limitează la tipurile de dispoziții enumerate la articolul 6 alineatul (4) din directiva respectivă.

47. Subliniem, în această privință, că abilitarea acordată Comisiei își are temeiul nu în articolul 6 din Directiva 2010/40, ci în articolul 7 din aceasta. Or, potrivit acestui din urmă articol, Comisia adoptă actele delegate „în conformitate cu dispozițiile relevante din prezenta directivă, în special cu articolul 6 și cu anexa II”. Prin urmare, Tribunalul a considerat în mod întemeiat că abilitarea conferită Comisiei nu se limitează la aspectele specificate în mod expres la articolul 6 din directiva menționată.

48. Adăugăm, în orice caz, că articolul 6 alineatul (4) litera (c) din Directiva 2010/40 furnizează Comisiei un temei juridic suficient pentru a prevedea desemnarea de către statele membre a unui organism de control, pentru motivele prezentate la punctele 58-65 din prezentele concluzii. Prin urmare, ipotetica eroare de drept săvârșită de Tribunal în această privință ar fi inoperantă, întrucât Comisia are competența de a prevedea desemnarea unui organism național de control chiar și în ipoteza în care abilitarea trebuie să se limiteze la aspectele specificate în mod expres la articolul 6 alineatul (4) din Directiva 2010/40 [15].

15 Potrivit unei jurisprudențe constante, o eroare de drept trebuie respinsă ca fiind inoperantă atunci când privește motive a căror invalidare nu poate conduce la anularea hotărârii atacate. A se vedea în acest sens Hotărârea din 24 octombrie 2002, Aéroports de Paris/Comisia (C-82/01 P, EU:C:2002:617, punctele 41 și 67 și jurisprudența citată), Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, EU:C:2005:408, punctul 148 și jurisprudența citată), precum și Hotărârea din 9 iulie 2015, InnoLux/Comisia (C-231/14 P, EU:C:2015:451, punctul 83).

49. În al doilea rând, Republica Cehă arată că Tribunalul a considerat în mod eronat, la punctul 63 din hotărârea atacată, că Comisia poate adopta norme care ies din cadrul de abilitare în cazul în care consideră necesar. Potrivit Republicii Cehe, competența acordată Comisiei trebuie să se limiteze la ceea ce a considerat necesar legiuitorul Uniunii atunci când a formulat abilitarea Comisiei în actul legislativ de bază.

50. Părțile s-au exprimat de asemenea, în cursul ședinței de audiere a pledoariilor, cu privire la posibilitatea ca Tribunalul să fi apreciat în mod eronat, la punctul 63 din hotărârea atacată, că necesitatea de a desemna organisme naționale de control face parte dintr-o marjă de apreciere a Comisiei, numită „subiectivă”.

51. În consecință, considerăm oportună scindarea examinării celui de al doilea argument în două părți, referitoare la eventuala acordare a unei marje de apreciere subiective Comisiei și, respectiv, la eventuala depășire de către Comisie a limitelor delegării acordate de Directiva 2010/40.

52. Pe de o parte, nu putem subscrie la teza potrivit căreia Tribunalul ar fi recunoscut, la punctul 63 din hotărârea atacată, existența unei marje de apreciere subiective aparținând Comisiei [16].

53. Nu considerăm că poate fi contestat faptul că existența unei eventuale depășiri de către Comisie a competențelor sale delegate trebuie apreciată în mod obiectiv, pe baza dispozițiilor care reglementează delegarea de competențe în actul legislativ de bază. Astfel, articolul 290 alineatul (1) a doua teză TFUE prevede că actele legislative definesc în mod expres obiectivele, conținutul, domeniul de aplicare și durata delegării de competențe. În plus, articolul 290 alineatul (2) prima teză TFUE prevede că actele legislative stabilesc în mod expres condițiile de aplicare a delegării respective.

54. Astfel, Comisia a arătat în mod întemeiat că dispune, în exercitarea competențelor delegate, de o marjă de apreciere mai mult sau mai puțin largă, în funcție de ceea ce decide legiuitorul în acest act, înțelegându-se că delegarea nu poate privi decât elementele neesențiale ale actului legislativ de bază. Considerăm că această interpretare a articolului 290 TFUE este confirmată de punctul 32 din Hotărârea din 16 iulie 2015, Comisia/Parlamentul și Consiliul, în care Curtea a statuat că legalitatea alegerii operate de legiuitorul Uniunii de a acorda Comisiei o competență delegată nu depinde de existența sau de întinderea puterii de apreciere conferite acesteia, ci numai de aspectele dacă actele pe care această instituție este chemată să le adopte au un domeniu de aplicare general și dacă acestea completează sau modifică elemente neesențiale ale actului legislativ [17].

55. Or, tocmai la o apreciere obiectivă a procedat Tribunalul la punctele 50-60 din hotărârea atacată. Astfel, la punctul 62 din această hotărâre, Tribunalul a concluzionat, pe baza unei examinări a dispozițiilor pertinente ale Directivei 2010/40 și în special ale articolului 4 punctul 17, ale articolelor 5-7, precum și ale anexei II, că Comisia avea competența de a stabili în regulamentele în litigiu o procedură de evaluare a conformității, impunând statelor membre, care sunt însărcinate să asigure aplicarea specificațiilor, să desemneze un organism însărcinat cu controlul respectării acestora de operatori.

56. În continuare, Tribunalul a considerat de asemenea în mod întemeiat, la punctul 63 din hotărârea atacată, că o abilitare expresă nu este necesară și că este suficient ca Comisia, care dispune de o marjă de apreciere *astfel cum rezultă în mod obiectiv din dispozițiile menționate anterior ale Directivei 2010/40*, să fi considerat că desemnarea unui astfel de organism este necesară pentru a asigura

16 A se vedea în această privință Hotărârea din 17 martie 2016, Parlamentul/Comisia (C-286/14, EU:C:2016:183, punctele 30 și 31).
17 Hotărârea din 16 iulie 2015 (C-88/14, EU:C:2015:499, punctul 32).

obiectivele de compatibilitate, de interoperabilitate și de continuitate. Cu alte cuvinte, astfel cum a arătat Comisia în ședința de audiere a pledoariilor, aceasta a efectuat o alegere dintre mai multe opțiuni aflate la dispoziția sa în interiorul cadrului delimitat de Directiva 2010/40 și în special de principiile prevăzute în anexa II la aceasta.

57. Cu alte cuvinte, punctul 63 din hotărârea atacată nu poate fi apreciat în mod izolat, în sensul că Tribunalul ar fi recunoscut o marjă de apreciere subiectivă Comisiei. Marja de apreciere a Comisiei evocată de Tribunal este de natură obiectivă, întrucât rezultă din dispozițiile Directivei 2010/40 care reglementează delegarea de competențe și al căror domeniu de aplicare este examinat la punctele 50-62 din această hotărâre.

58. Pe de altă parte, considerăm că Tribunalul a apreciat în mod întemeiat, la punctele 45-67 din hotărârea atacată, că Comisia nu a depășit limitele delegării conferite de Directiva 2010/40 la adoptarea articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul delegat nr. 885/2013 și a articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul delegat nr. 886/2013, care prevăd desemnarea unui organism de control imparțial și independent.

59. Considerăm, astfel, că articolul 6 alineatul (4) litera (c) din această directivă coroborat cu abilitarea prevăzută la articolul 7 alineatul (1) din directiva menționată furnizează Comisiei un temei juridic suficient pentru adoptarea acestor două dispoziții.

60. Potrivit articolului 6 alineatul (4) litera (c) din Directiva 2010/40, o specificație include, în cazul în care acest lucru este relevant și în funcție de domeniul acoperit de specificație, „dispoziții organizatorice care descriu obligațiile procedurale ale diferitelor părți interesate”.

61. Prin urmare, este necesar să se verifice, pe de o parte, dacă articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul delegat nr. 885/2013 și articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul delegat nr. 886/2013 constituie „dispoziții organizatorice” și, pe de altă parte, dacă acestea „descriu obligațiile procedurale ale diferitelor părți interesate”.

62. Ni se pare dificil de contestat, pe de o parte, faptul că dispozițiile prevăzute la aceste două articole sunt de natură „organizatorică”, având în vedere că organizează o procedură care are drept scop să evalueze conformitatea cu cerințele prevăzute de fiecare dintre regulamentele în litigiu.

63. Este la fel de puțin contestabil, pe de altă parte, faptul că aceste dispoziții prevăd obligații procedurale pentru părțile interesate [18]. Astfel, articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul delegat nr. 885/2013 obligă furnizorii de servicii să transmită organismelor desemnate o declarație privind conformitatea lor cu cerințele prevăzute la articolele 4-7 din acest regulament. Articolul 9 alineatul (2) din Regulamentul delegat nr. 886/2013 obligă operatorii rutieri, furnizorii de servicii și societățile de radiodifuziune specializate în informații rutiere să transmită organismelor desemnate datele lor de identificare și o descriere a serviciului de informații pe care îl furnizează. Aceste părți interesate sunt de asemenea obligate să transmită o declarație de conformitate cu cerințele prevăzute la articolele 3-8 din acest regulament.

64. Acesta este contextul în lumina căruia trebuie apreciată obligația de a desemna un organism de control imparțial și independent. Astfel, desemnarea unui astfel de organism este un element organizatoric inerent bunei funcționări a procedurilor de evaluare instituite de dispozițiile menționate anterior. Aceste organisme au în special sarcina de a inspecta în mod aleatoriu corectitudinea declarațiilor transmise de părțile interesate și de a solicita dovada conformității cu cerințele prevăzute

18 Noțiunea de parte interesată nu este definită în Directiva 2010/40. Cu toate acestea, considerentul (18) menționează în special, printre principalele părți interesate, furnizorii de servicii STI și operatorii de transport, precum și de instalații.

de regulamentele în litigiu, precum și de a transmite autorităților naționale competente un raport cu privire la declarațiile primite și la rezultatele inspecțiilor lor aleatorii [19]. Din considerente de exhaustivitate, adăugăm că desemnarea unui astfel de organism ni se pare conformă cu principiile prevăzute în anexa II la Directiva 2010/40 și, în special, cu principiile eficienței și proporționalității.

65. În consecință, considerăm că articolul 8 din Regulamentul delegat nr. 885/2013 și articolul 9 din Regulamentul delegat nr. 886/2013 prevăd „dispoziții organizatorice care descriu obligațiile procedurale ale diferitelor părți interesate” în sensul articolului 6 alineatul (4) litera (c) din Directiva 2010/40, inclusiv obligația de a desemna un organism de control imparțial și independent prevăzută la alineatul (1) al acestor articole.

66. Cu titlu subsidiar, în cazul în care s-ar considera că articolul 6 alineatul (4) litera (c) din Directiva 2010/40 nu furnizează Comisiei un temei juridic suficient pentru a adopta dispozițiile menționate anterior, apreciem că articolul 4 punctul 17 și articolul 6 alineatul (1) din această directivă coroborate cu abilitarea prevăzută la articolul 7 alineatul (1) din directiva menționată oferă un astfel de temei juridic.

67. Astfel, articolul 4 punctul 17 din Directiva 2010/40 definește noțiunea de specificație în mod deosebit de larg, ca fiind „o măsură obligatorie prin care sunt stabilite dispoziții cuprinzând cerințe, proceduri și *orice alte norme relevante*” (italice adăugate de noi). În plus, articolul 6 alineatul (1) din această directivă prevede că Comisia adoptă specificațiile necesare pentru a asigura compatibilitatea, interoperabilitatea și continuitatea implementării și utilizării operaționale a STI pentru acțiunile prioritare. Subliniem și că, în opinia noastră, articolul 6 alineatul (4) din această directivă nu procedează la o enumerare exhaustivă a tipurilor de specificații care pot fi adoptate de Comisie.

68. Considerăm că reiese din interpretarea coroborată a articolului 4 punctul 17, a articolului 6 alineatul (1) și a articolului 7 alineatul (1) din Directiva 2010/40 că Comisia era abilitată să prevadă desemnarea unui organism de control imparțial și independent și, prin urmare, să adopte articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul delegat nr. 885/2013 și articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul delegat nr. 886/2013 [20].

69. Rezultă din cele ce precedă că al doilea argument invocat de Republica Cehă trebuie respins ca nefondat.

70. În al treilea rând, Republica Cehă susține că constatările Tribunalului de la punctele 47-49 din hotărârea atacată, referitoare la marja largă de apreciere de care dispune Comisia pentru a completa o reglementare în temeiul articolului 290 TFUE, nu sunt conforme cu Hotărârea din 16 iulie 2015, Comisia/Parlamentul și Consiliul [21].

71. Amintim că, la punctul 32 din cea din urmă hotărâre, Curtea a statuat că nici existența, nici întinderea puterii de apreciere conferite Comisiei nu sunt pertinente pentru a stabili dacă actul care urmează să fie adoptat de Comisie intră sub incidența articolului 290 TFUE sau a articolului 291 TFUE [22].

72. În lumina acestei jurisprudențe, apreciem că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept sugerând, la punctul 49 din hotărârea atacată, că Comisia dispune de o marjă largă de apreciere atunci când completează o reglementare în temeiul articolului 290 TFUE.

19 A se vedea articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul delegat nr. 885/2013 și articolul 9 alineatul (3) din Regulamentul delegat nr. 886/2013.

20 În temeiul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2010/40, statele membre trebuie să ia măsurile necesare pentru a respecta specificațiile adoptate de Comisie în conformitate cu articolul 6 din această directivă. A se vedea punctul 76 din prezentele concluzii.

21 C-88/14, EU:C:2015:499

22 A se vedea punctul 54 din prezentele concluzii.

73. Totuși, această eroare de drept este inoperantă, având în vedere că privește motive a căror invalidare nu poate conduce la anularea hotărârii atacate [23]. Astfel cum am indicat la punctele 52-69 din prezentele concluzii, Tribunalul a efectuat, în cadrul examinării celui de al doilea aspect al primului motiv de anulare, o apreciere obiectivă a existenței unei eventuale depășiri de către Comisie a abilitării prevăzute de Directiva 2010/40. Or, această apreciere obiectivă, care este lipsită de erori de drept, era suficientă pentru a respinge al doilea aspect amintit.

74. În al patrulea rând, Republica Cehă arată că articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2010/40 ar fi lăsat statelor membre, iar nu Comisiei, alegerea mijloacelor care trebuiau puse în aplicare pentru a asigura aplicarea specificațiilor. Astfel, abilitarea acordată Comisiei de a adopta acte delegate nu poate fi interpretată într-un mod care ar aduce atingere acestei competențe a statelor membre. Aceasta adaugă că legiuitorul Uniunii a considerat acest aspect ca fiind un element esențial care, prin urmare, nu poate face obiectul unui act delegat, în conformitate cu articolul 290 TFUE.

75. Avem îndoieli cu privire la admisibilitatea acestui argument, în măsura în care Republica Cehă nu identifică cu precizie punctele din motivarea hotărârii atacate care sunt contestate, astfel cum impune articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții.

76. În orice caz, acest argument este lipsit de temei. Astfel, articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2010/40 se limitează la a obliga statele membre să ia măsurile necesare pentru a respecta specificațiile adoptate de Comisie în conformitate cu articolul 6 din această directivă. Or, astfel cum am precizat la punctele 58-69 din prezentele concluzii, Comisia are competența de a adopta specificații de tip procedural, precum articolul 8 din Regulamentul delegat nr. 885/2013 și articolul 9 din Regulamentul delegat nr. 886/2013, inclusiv o obligație de a desemna un organism de control imparțial și independent. Prin urmare, statele membre sunt obligate, în temeiul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2010/40, să ia măsurile necesare pentru respectarea acestei specificații.

77. În al cincilea rând, Republica Cehă arată că Tribunalul ar fi considerat în mod eronat, la punctele 60 și 61 din hotărârea atacată, că articolul 5 alineatul (1) și articolul 6 alineatul (6) din Directiva 2010/40 susțin teza potrivit căreia Comisia avea competența de a prevedea desemnarea unui organism național de control.

78. În ceea ce privește argumentul întemeiat pe încălcarea articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2010/40, considerăm că este lipsit de temei pentru motivul indicat la punctul 76 din prezentele concluzii.

79. Republica Cehă susține, în plus, că articolul 6 alineatul (6) din această directivă privește numai evaluarea conformității în concordanță cu Decizia nr. 768/2008/CE [24] și că nicio dispoziție a regulamentelor în litigiu nu prevede o astfel de evaluare.

80. Considerăm că acest argument este întemeiat. Astfel, decizia respectivă, potrivit articolului 2, stabilește un cadru comun al principiilor generale și al dispozițiilor de referință pentru elaborarea legislației Uniunii de armonizare a condițiilor pentru comercializarea produselor. Or, regulamentele în litigiu nu privesc comercializarea unor produse. Prin urmare, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept la punctul 61 din hotărârea atacată, prin faptul că a sugerat că articolul 6 alineatul (6) din Directiva 2010/40 susține teza potrivit căreia Comisia avea competența de a impune desemnarea unui organism național de control precum cel prevăzut la articolul 8 din Regulamentul delegat nr. 885/2013 și la articolul 9 din Regulamentul delegat nr. 886/2013.

23 A se vedea jurisprudența citată la nota de subsol 15 din prezentele concluzii.

24 Decizia Parlamentului European și a Consiliului din 9 iulie 2008 privind un cadru comun pentru comercializarea produselor și de abrogare a Deciziei 93/465/CEE a Consiliului (JO 2008, L 218, p. 82).

81. Totuși, această eroare de drept este inoperantă pentru motivele prezentate la punctul 73 din prezentele concluzii.

82. Rezultă din cele ce precedă că al doilea motiv invocat de Republica Cehă trebuie respins ca nefondat.

C – Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe neregularități de procedură săvârșite de Tribunal

83. Prin intermediul unui al treilea și ultim motiv, Republica Cehă susține că Tribunalul a săvârșit neregularități de procedură prin faptul că a denaturat sau a ignorat anumite argumente invocate de aceasta.

84. În primul rând, Tribunalul ar fi constatat în mod eronat, la punctul 39 din hotărârea atacată, că Republica Cehă și Comisia erau de acord asupra faptului că dispozițiile regulamentelor în litigiu nu sunt aplicabile atât timp cât un stat membru nu a decis să implementeze aplicațiile și serviciile STI pe teritoriul său. Republica Cehă subliniază că a indicat în memoriile sale în replică depuse la Tribunal că o astfel de interpretare a acestor regulamente îi convenea, dar că nu a găsit nicio susținere în regulamentele menționate.

85. Astfel cum a arătat Comisia, acest argument trebuie respins pentru motivul că se întemeiază pe o interpretare eronată a punctului 39 din hotărârea atacată. Astfel, Tribunalul a constatat existența unui acord între părți cu privire la interpretarea Directivei 2010/40, potrivit căreia regulamentele în litigiu nu sunt aplicabile în lipsa implementării, iar nu cu privire la interpretarea regulamentelor în litigiu înseși.

86. Pe de altă parte, arătăm că Tribunalul a examinat minuțios și a respins, la punctele 35-44 din hotărârea atacată, argumentul Republicii Cehe potrivit căruia regulamentele în litigiu impun o obligație de implementare. Prin urmare, acest argument este nefondat.

87. În al doilea rând, Tribunalul ar fi ignorat argumentul Republicii Cehe potrivit căruia Comisia a indicat în mod expres, în expunerile de motive referitoare la regulamentele în litigiu, intenția sa de a impune o obligație de implementare a aplicațiilor și a serviciilor STI în toate statele membre.

88. Potrivit unei jurisprudențe constante, obligația de motivare a hotărârilor, care revine Tribunalului în temeiul articolului 36 și al articolului 53 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, nu îi impune acestuia să prezinte o expunere care să urmeze în mod exhaustiv și unul câte unul toate raționamentele formulate de părțile în litigiu. Prin urmare, motivarea poate fi implicită, cu condiția să permită persoanelor interesate să cunoască motivele pentru care au fost luate măsurile în discuție, iar Curții să dispună de elemente suficiente pentru a-și exercita controlul jurisdicțional [25].

89. Or, la punctele 35-44 din hotărârea atacată, Tribunalul a expus cu claritate motivele care l-au condus la concluzia potrivit căreia dispozițiile – obligatorii – ale regulamentelor în litigiu nu impuneau statelor membre o obligație de implementare, respectând astfel obligația sa de motivare. Prin urmare, Tribunalul a considerat, în mod legitim, că nu era necesar să precizeze motivele pentru care această concluzie decurgea de asemenea din conținutul – fără caracter obligatoriu – al expunerilor de motive [26].

25 Hotărârea din 27 octombrie 2011, Austria/Scheucher-Fleisch și alții (C-47/10 P, EU:C:2011:698, punctul 104 și jurisprudența citată), precum și Hotărârea din 8 martie 2016, Grecia/Comisia (C-431/14 P, EU:C:2016:145, punctul 38 și jurisprudența citată).

26 A se vedea în această privință punctele 31 și 32 din prezentele concluzii.

90. În al treilea rând, Tribunalul ar fi ignorat, în special în cadrul aprecierii celui de al doilea motiv de anulare, la punctele 69-75 din hotărârea atacată, argumentul Republicii Cehe potrivit căruia organizarea activității de control la nivel național reprezintă un element esențial, a cărui reglementare nu poate fi, prin urmare, încredințată Comisiei în temeiul articolului 290 TFUE.

91. Considerăm că Tribunalul a examinat acest argument la punctele 72 și 73 din hotărârea atacată, apreciind că, atunci când a adoptat articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul delegat nr. 885/2013 și articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul delegat nr. 886/2013, Comisia nu a depășit abilitarea conferită de Directiva 2010/40 și nu a completat sau modificat un element esențial al acesteia.

92. Rezultă din cele ce precedă că al treilea motiv invocat de Republica Cehă trebuie respins ca nefondat.

93. În consecință, recursul trebuie respins în totalitate ca nefondat. În plus, întrucât Comisia a formulat o cerere în acest sens, Republica Cehă trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată.

VI – Concluzie

94. Având în vedere dezvoltările care precedă, propunem Curții:

– respingerea recursului și

– obligarea Republicii Cehe la plata cheltuielilor de judecată.